

Nászdal

(Epithalamion)

Halld, hallóm, mit dalolok! bízd rám magad, és álmodj oly
 bozontbozótost fölénk, mely el
 mint kapucnikedves kuckó nyel,
 legyen északi árok, walesi völgy, vagy devoni zugoly,
 lombos domblágyék, hol egy márványmíves, nyalóka-huncut,
 mézmáz vadvíz, gyönyörü-duhaj,
 ring indás kőágyában, s lejt habbúb-labdát fúvó táncot!
 S most hallj egy kurjantást,
 meg a loncosláncos, barkafaroktól rojtos rejtekvár
 hogy rebben, meg lebben,
 és rajcsúrt, amit egy raj
 fürdő, nincs vita ebben,
 falubeli fiu csap: a legfőbb jóval hívogat a nyár!

Lankadt alak vetődik arra; letér a csalogány zaj
 iránt; fedezi a fiualmot
 fel fedezékből, ahogy nekifutván,
 fenékdelfinkedve, majd kifészkelődő csillám bronzbőrrel
 huss földpép, légpép, folyadékpép közt végigtép, és így köröz, egyik
 a másik után.

Ez a kecefice fűzér úgy veri bágyadt
 lelkében föl a vágyat
 e nyári derűkre,
 hogy ő is lohol egy parthoz; a legjobb ott
 lesz; illatos, árnyas friss;
 tündérvíz; csupa kőrisciga-, pasztellbűkk-, szibillaszil- meg
 rácsaharántos gyertyánlevelek tükre;
 parttól partig, pillepuhán, mint freskó, helyben lebegő,

molyt meg sólymot függeszt így, csak csillagot, angyalt levegő,
földről mint aki sohasem hallott, tövenincs fát
csakis. Itt lesz a nász: isteni mind! Elég, le ezzel! – ütögeti takk
le a szappanszagu szőrposztót;
az színfoltos kis dimbben-dombban
huppan hanyagul; majd hurkos cakk
míg moco-rog, a fejbőr felgyűrt, ajk makk,
ahogy incseleg ujjával, a bakancsot is,
már bogját bontja ki, nyomja le nyomban,
földhöz a talp míg meztelenül nem lát,
s egy vízkamrát nem lel, hol roppant hátat,
szorosra ékelt sziklák vetnek az árnak gátat,
és onnan csörgedez alá, filézve szálkás-nyálkás, kristályrostos sarjtól, testtől,
a mennyek harmata folytán mégis mindenestül,
míg világ a világ, zsongítóan. Itt engedi majd, törni tagjain át,
itt az eliramló elemi, a hideged, kovakő levet
hosszan. Itt, hol hagyjuk, dévajteljben, míg körbetekint, ahol úszkál, nevet.

Nászinduló közben

(At the Wedding March)

Fölszegzett fő díszítsen,
vő, és áldja meg ágyad, meny,
nemzett testből, kiseded testből,
hajló kacccsal a szemző meny!

Légyen vígasza egyik a másnak:
vessen gáncsot a baljóslásnak
jószág-gúzs, szeretet-gúzs,
odabent kötve, hol el nem vászat!

Arra a napra a nászindulót! –
ezért a könny, a Hozzá hullott,
aki ama násznak, a Szent Násznak
diadalt oszt, el nem múltót.

Portré

(The Furl of Fresh-leaved Dogrose Down)

Egy tavasz se kellett göngyölődő
rózsalevél-friss molyhának,
hogy sárga sörénnyé szinezze össze
a fennhéjázó nap.

Rá habkese haj, mint matrózbogból
kóckusza kenderrojt,
lóg hadsor vonal bontó fonal –
csokros, csimbókolt.

Itt kékcseengőkből frissen font,
mozgó, májusi kéve,
ott hajtáshosszú birkabozont,
nem nyírtak hol egy éve.

És a homlok homorát takaró – ím –
az a veresebb, akármi is,
szellőszegfü vagy indás ín-
fű, fővegén pántlika dísz,

hova rostált fényt a szalmakalap
hajló rácsai szórnak –
gyöngyharmatnak, gyémántnak,
dédelgetnivalónak.

Fordította Olty Péter

Gerard Manley Hopkins (1844–89) az angol modernista költészet egyik legjelentősebb előfutára, Oxfordban tanult klasszikusokat, majd katolizált, és belépett a jezsuita rendbe. Lelkipásztorként, valamint görög- és retorikatanárként szolgált Angliában és Írországbán. Élete különös, aszketikus életmódja, elfojtott plátói vonzalmai és a Szent Ignác-i lelkiesség jegyében telt. Vallási szemléletmódjára nagy hatást gyakorolt Duns Scotus teológiája, különösen utóbbi egyediségfogalma. A költői és a papi hivatást sokáig összeegyeztethetetlennek érezte, életében nem publikált; versei évtizedekkel halála után, 1918-ban jelentek meg először.

Olty Péter (1976) filozófus, költő. Budapesten él. Legutóbbi verseskötete a *Heteró közegben* (Scolar, 2019). G. M. Hopkins versfordításait korábban a Kalligram 2018. decemberi és 2019. szeptemberi számában közölte.